

Si Cullera acaba com Manhattan, si la sociovergència forma part del pacte entre Mas i Zapatero, si la reedició del tripartit és com una reedició del lermisme o de la Bíblia en vers, poc importa quan l'urbanització de l'espai i el temps és dictadura i l'encara presumpte canvi climàtic t'injecta virus tan magnífics com per a fer-te passar un dia sencer al llit. Ja estic millor, gràcies. El fred ha arribat a Castelló... El de la Plana. La tardor s'havia fet mínimament visible en la natura, en la caiguda d'algunes fulles, no per la temperatura, sinó per pura rutina, per avorriment, perquè havia d'arribar, en fi, com els anuncis prenatalencs de perfums que ja per tot arreu germinen. Hom diria, però, que encara ahir era estiu. L'hivern arriba també per rutina, com el meu refredat. La mateixa rutina d'aquesta melodia que obliga a xiquets i xiquetes a entrar, com a so de corneta, a les aules de l'escola religiosa d'ací al costat de ma casa. A les vesprades, abans d'anar-me'n a treballar, escolte eixa música que també a mi, malauradament, em recorda que he d'agafar el cotxe dels collons per a clavar-me dins d'una nau industrial no massa ventilada. Em pregunte quants diners hi aporta el BBVA, a aquestes escoles, per tal que la seua melodia, la d'*Adelante*, sone cada vegada que volen avisar les mares (pocs són els pares) de què han d'empotrar els seus fills en les santíssimes aules. Això no és publicitat subliminal; això és pura doctrina goebeliana. Ací ho deixe estar. No tinc més ganes de parlar de camps de concentració de luxe, quan tenim el país ple de barracons de plàstic. Aquesta nit compartiré un bon sopar, beurem vi, ho oblidaré tot, m'oblidaré de mi, cosa sempre difícil, i ella potser m'explicarà que un client seu li ha dit que fa poc va patir un *infarto de mediocardio* (!) o que la dona de la neteja volia *concentrar los relojes* de l'oficina. Riurem. Després, tocat per Bacus, intentaré llegir, sense l'esforç exigible, alguns versos de Gamoneda.